

Arrest

nr. 287 951 van 24 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 mei 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H. K. (°2003), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashai van etnische origine en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Zor Kalai (of Kunlam), gelegen in het district Khewa (Kuz Kunar) van de provincie Nangarhar. Hier woonde u samen met uw ouders, twee zussen en oudere broer. Uw vader stierf langere tijd geleden aan de gevolgen van een bomaanslag in de regio. U ging ongeveer zes jaar naar school en twee jaar naar de madrassa.

Tijdens de oorlog met de Sovjet-Unie kreeg uw familie een landconflict met een andere familie in het dorp. Op een bepaald moment vond een incident plaats waarbij één van uw paternale ooms iemand van desbetreffende familie doodschoot. Ook werd uw oom tweemaal beschoten, maar hij overleefde het. Die familie was echter machtiger en nam dan ook twee van jullie velden in. Hierna, toen uw vader en oom nog leefden, werd een jirga georganiseerd en werden de problemen opgelost. Ondertussen stierven uw oom en vader. Toch is die familie tot op heden op zoek naar wraak. Als u buiten kwam, werd u soms geslagen door leden van die rivaliserende familie. De persoonlijke vijandschap met die familie bestaat dan ook nog steeds.

Uw broer G. werkte reeds 15 jaar als chauffeur voor een commandant genaamd Abdul Wali. U bent niet zeker of Abdul Wali een commandant was bij het leger of de politie. Ook nam uw broer soms deel aan gevechten. De taliban kwamen echter te weten welke job uw broer uitoefende. Op een nacht lieten de taliban een brief achter bij jullie deur. Uw moeder vond deze brief en liet ze lezen door enkele maternale neven. In de brief zeiden de taliban dat uw broer moest stoppen met zijn job en zich moest aansluiten bij hen. Ook stond er dat u zich bij hen moest aansluiten. Uw maternale oom contacteerde uw broer om te vertellen over de brief. Uw broer wilde zijn job echter niet stopzetten, en zei ook dat het niet uitmaakte, dat de taliban hem ook zouden meenemen indien hij zijn job wel zou stoppen. Uw maternale oom zei dat het beter was dat u naar het huis van uw maternale tante in het dorp zou gaan. Hier zou u veiliger zijn. U verbleef er een dag en de volgende avond verliet u uw dorp. Uw maternale oom had uw uitreis uit het land geregeld.

In het begin van de winter in 1396 of 1397 (omzetting naar de westerse kalender 2017/2018) verliet u Afghanistan. U reisde via Baluchistan, Iran, Turkije (waar u één jaar werkte), Griekenland, Macedonië, Servië, een voor u onbekend land en vervolgens in een container naar Duitsland. Van hieruit ging u met andere jongeren mee naar België, waar u aankwam op 24 november 2019. U diende uw verzoek om internationale bescherming hier in op 25 november 2019, als niet-begeleide minderjarige. Op 31 januari 2021 is de voogdij van rechtswege over u beëindigd.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban, daar u niet inging op hun eis tot rekrutering en vanwege de job van uw broer. Ook vreest u de vijanden van uw familie inzake het landconflict. Na uw vertrek kwamen de taliban naar uw maternale oom en vroegen hem om uw broer te contacteren en te herhalen dat hij zijn job moest stoppen. Indien de taliban te weten kwamen dat uw oom verantwoordelijk was voor uw vertrek, zouden ze uw oom doden. Verder contacteerden de taliban uw broer ook nog steeds telefonisch om hem te zeggen dat hij zijn job moet stopzetten.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw taskara en deze van uw vader en broer, een dreigbrief van de taliban, de bankkaart van uw broer, een legerbadge en enkele certificaten van zijn job, en de envelop waarmee deze documenten naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, daar uw broer als chauffeur werkte voor overheidscommandant Abdul Wali, en u niet inging op de eis tot rekrutering van de taliban. Verder gaf u aan dat uw familie al jaren betrokken is bij een grondconflict. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Inzake uw vrees voor de taliban beroept u zich enerzijds grotendeels op het profiel van uw broer als chauffeur voor de commandant Abdul Wali. Het CGVS meent echter dat u slechts in staat bent om zeer summiere informatie omtrent de job van uw broer te vermelden, waardoor de geloofwaardigheid hiervan

betwijfeld wordt. Gezien uw broer echter voor een periode van vijftien jaar die job uitvoerde, kan verwacht worden dat u uitgebreider kunt vertellen hieromtrent. Er kan bijgevolg niet met zekerheid gesteld worden dat de persoon over wie u spreekt, effectief uw broer is. Zo komt u eigenlijk niet verder dan de vage verklaringen dat uw broer chauffeur was voor ene Abdul Wali, dat hij op verschillende plekken werkte, dat hij twee soorten uniformen gehad zou hebben en dat hij na een lange tijd telkens naar huis kwam voor een dag of twee dagen (CGVS, p.14, 15). Deze zaken zijn echter wel zeer algemeen en allesbehalve overtuigend. Ook geeft u aan dat hij voor "de Amerikanen" zou gewerkt hebben, echter kan u hier geen enkele informatie omtrent verschaffen (CGVS, p.14). U weet niet wat hij zou gedaan hebben voor de Amerikanen, voor hoe lang dit was of op welke locatie (CGVS, p.14). Verder weet u eigenlijk niets meer over de inhoud van de job van uw broer, zo herinnert u zich niet of uw broer als chauffeur begon te werken toen u nog klein was of voor uw geboorte, heeft u geen idee hoe uw broer leerde autorijden, kunt u niet aangeven wat zijn loon was en zou hij thuis nooit een verhaal of anecdoten vertellen over zijn job (CGVS, p.14, 15). Dat uw broer thuis nooit iets over zijn job zou vertellen, is wel zeer merkwaardig. Zeker daar hij deze job gedurende vijftien jaar uitvoerde. Ook het gegeven dat u geen enkele notie heeft van zijn loon, is opmerkelijk. Dit was namelijk het belangrijkste inkomen van uw familie, waarvan jullie moesten leven, dit eveneens na de dood van uw vader (CGVS, p.14). Uw verklaringen omtrent het werk van uw broer zijn dan ook dermate ontoereikend dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het feit dat het effectief uw broer was die desbetreffende jobs uitoefende. Er kan immers verwacht worden van u, ook als laagopgeleide jongeman, dat u kan antwoorden op eenvoudige, direct waarneembare en essentiële zaken omtrent de job van uw broer, te meer u deel uitmaakte van hetzelfde gezin en zijn job mede de oorzaak vormt van uw vlucht uit Afghanistan. Het CGVS acht het dan ook weinig geloofwaardig dat uw broer deze job uitoefende.

U legt een reeks documenten voor om de job van uw broer aan te tonen, namelijk een bankkaart, een badge en verschillende certificaten. Indien deze certificaten authentiek zijn, tonen deze geenszins aan dat de persoon hierop vermeld effectief uw broer is. Het kan even goed over een neef of een kennis gaan of zelfs iemand anders wiens documenten u bemachtigde. Uit objectieve informatie blijkt immers dat allerlei (identiteits-)documenten op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel binnen als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Bovendien staven deze documenten geenszins uw eigen vermeende persoonlijke problemen met de taliban. Verder legt u een taskara voor van een man, van wie u beweert dat het uw broer is. Dit kan echter niet met zekerheid vastgesteld worden. Zo betreft het maar een kopie, wat weinig betrouwbaar is gezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren is. Bijgevolg kan er amper tot geen bewijswaarde gehecht worden aan de zogenaamde taskara van uw broer.

Voorts zouden de taliban u hebben willen rekruteren, daar uw broer deze job voor de Afghaanse overheid uitoefende. Zelfs indien er geloof kon gehecht worden aan de vermeende job van uw broer, quod non, is ook uw persoonlijke rekrutering weinig geloofwaardig. Allereerst is het weinig geloofwaardig dat de taliban na vijftien jaar plots de job van uw broer zouden ontdekken. U stelt dat hij ging vechten in Khogyani en in Alingar, waardoor de taliban dit ontdekten (CGVS, p.20). Dit slaat echter nergens op. Reeds vijftien jaar ging uw broer op veel verschillende plaatsen vechten, en reed hij rond als chauffeur van een commandant, en toen werd dit blijkbaar niet ontdekt door de taliban. Ook hoe uw broer op die plaatsen herkend zou geweest zijn, zodat de lokale taliban van uw regio hiervan op de hoogte kwamen, blijft een raadsel. Verder is de enige persoonlijke bedreiging jegens u de dreigbrief van de taliban. Opnieuw dient aangestipt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Bijgevolg heeft deze dreigbrief amper bewijswaarde. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u niet kunt aangeven wat er precies in deze brief staat (CGVS, p.20). Nochtans zou deze brief geleid hebben tot uw vlucht uit het land, want u verklaart de dag na ontvangst te zijn gevlucht. Dat u bijgevolg niet in staat bent toe te lichten wat er in de brief geschreven staat, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze bedreigingen ernstig. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij eenduidige en gedetailleerde informatie kan verschaffen omtrent essentiële elementen in diens asielaanspraak. Dat u ook achteraf niet verder informeerde omtrent de inhoud van de brief, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U stelt wel dat de taliban wilden dat uw broer stopte met zijn job en dat jullie zich beiden zouden moeten hebben aansluiten bij de taliban (CGVS, p.19). Waar u deze informatie bijgevolg vandaan haalt, is een raadsel, daar de dreigbrief de enige bedreiging is die u van de taliban ontving (CGVS, p.21).

Ook is het merkwaardig hoe de taliban u probeerden te rekruteren. Zo stelt u dat de taliban jongens gewoon uit hun huizen kwamen halen en meenamen (CGVS, p.21). Het is dan bijgevolg merkwaardig dat ze jullie een brief stuurden en u niet gewoon uit uw huis kwamen halen. Bij het sturen van een brief, geven ze u ook nog eens de kans om te vertrekken. Indien u echter een dermate belangrijk target bent voor de taliban, dat ze u tot op heden, ergo enkele jaren later, nog steeds zouden zoeken en zouden willen doden, kan verwacht worden dat ze er alles aan zouden doen om uw ontsnapping te vermijden. Dat dit blijkbaar

niet het geval was gezien ze u eerst een waarschuwing gaven in de vorm van de brief, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban. Voorts kon u zonder enige problemen wandelen naar het huis van uw tante en de volgende dag zonder meer het dorp verlaten (CGVS, p.21, 22). Bovendien kwamen er na uw vertrek geen bedreigingen meer voor u. De taliban zouden nog langsgekomen zijn bij uw maternale oom om opnieuw over uw broer te praten, maar over u werd niets gezegd (CGVS, p.22). Zelfs omtrent deze bedreigingen jegens uw broer na uw vertrek, lijkt u maar wat te zeggen en heeft u geen concrete informatie. Zo stelt u dat hij "misschien brieven kreeg of vele telefoontjes", maar eigenlijk "zegt uw broer u niets" (CGVS, p.23). Dat u hier niet van op de hoogte bent, terwijl uw broer gewoon verder zijn job blijft uitoefenen, doet de wenkbrauwen fronsen. Ook leeft de rest van uw familie gewoon verder in het dorp zonder enige problemen. Gezien uw broer zijn job blijft uitvoeren en u het land ontvluchtte wegens bedreigingen door de taliban, is het toch dermate frappant dat uw familie probleemloos in de regio kan verblijven. De nasleep van uw vermeende problemen met de taliban is dan ook weinig geloofwaardig en maakt uw persoonlijke vrees allesbehalve aannemelijk.

Inzake uw vrees beroept u zich anderzijds op een vijandschap/landconflict dat uw familie kent in het dorp sinds de Sovjetoerlog (CGVS, p.24). Het blijft echter onduidelijk welke vrees u hieromtrent nog zou moeten hebben. U stelt dat deze personen nog steeds wraak willen nemen en u soms lastigvielen op straat (CGVS, p.24). U geconfronteerd met het feit dat ze jullie velden in handen hebben en zij machtiger zijn dan uw familie, daar ze meer mannelijke familieleden hebben en uw vader en oom reeds overleden zijn, blijft u louter herhalen dat ze gewoon naar een reden zoeken om wraak te nemen (CGVS, p.24). Dit is echter allesbehalve een afdoende verklaring. Indien ze effectief wraak wensten te nemen, hadden ze hiervoor reeds jaren de tijd. Er kan dan ook verwacht worden dat ze hun wraakacties, zo ze daarop doelden, reeds uitgevoerd zouden hebben. Dat dit niet het geval is, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw actuele vrees voor vervolging of ernstige schade inzake dit conflict. Ook werd er in het verleden een jirga georganiseerd, waar tot een oplossing gekomen werd (CGVS, p.24). Het is dan ook volledig onduidelijk wat deze familie nu nog van u zou willen. Het CGVS is bijgevolg van mening dat er geen vrees in uw hoofde kan vastgesteld worden inzake dit oude landconflict.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en deze van uw vader en broer zouden hoogstens jullie identiteiten bewijzen, echter zoals supra aangehaald, kan er aan dergelijke Afghaanse identiteitsdocumenten zeer weinig bewijswaarde worden gehecht. Bovendien tonen deze geenszins uw vermeende problemen aan met de taliban. De dreigbrief, de bankkaart van uw broer en de badge en certificaten van zijn job werden supra reeds besproken. Deze kennen weinig bewijswaarde en overtuigen niet gezien uw gebrekkige verklaringen omtrent het vermeende profiel van uw broer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 21/05/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met

volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Ook u laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 21/05/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 6 mei 2022 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van

verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 30 mei 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2, 52 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst refereert verzoeker naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en vat in eigen woorden het arrest samen.

Voorts uit verzoeker kritiek op stelling van verweerder dat hij geen elementen bijbracht waaruit zou blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Hij citeert hierbij informatie die op de website van het CGVS terug te vinden zou zijn. Hierna betoogt verzoeker dat hij ervan uitging opgeroepen te worden door het CGVS om gehoord te worden met betrekking tot de nieuwe situatie in Afghanistan. Hij meent dat het CGVS hem minstens had moeten oproepen/ uitnodigen om eventuele nieuwe elementen schriftelijk over te maken. Verzoeker betoogt hierbij dat het CGVS de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel schendt.

Verder stelt verzoeker dat de beslissing hem ter kennis werd gebracht na 16 maart 2022 en de beroepstermijn beperkt is tot 30 dagen. Hij meent dat hem geen kans gegeven werd om de impact van de machtsovername op zijn persoonlijk situatie weer te geven.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn verblijf in België en meent dat hij niet durft terug te keren naar Afghanistan omdat hij een vervolging riskeert omwille van het feit dat hij in België bij ongelovigen bescherming heeft gezocht. Verzoeker stelt te vrezen als ongelovige en afvallige te zullen worden vervolgd door de taliban. Hij meent een arrestatie, vervolging, foltering, onmenselijke en vernederende behandeling te vrezen. Verzoeker stelt in die zin aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag te voldoen.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het vluchtelingenverdrag dient te worden vastgesteld. Hij wijst hierbij op het gewapend conflict tussen de taliban en de aanhangers van IS (Daesh). Hij stelt dat in zijn regio van herkomst Daesh aanwezig is en wijst op de gevechten tussen de taliban en Daesh in de jaren voor de machtsovername in augustus 2021. Hij meent dat er ook na augustus 2022 in de regio nog confrontaties zijn tussen de taliban en Daesh.

Voorts stelt verzoeker dat de kern van zijn relaas blijft dat zijn broer chauffeur was voor een commandant genaamd A.W. en dat zijn moeder een dreigbrief vond waarin vermeld werd dat zijn broer moest stoppen met zijn job en dat verzoeker zich moest aansluiten bij de taliban. Verzoeker stelt na het gehoor op het CGVS contact gehad te hebben met zijn familie en meent dat de situatie in zijn regio slecht is. Hij betoogt dat de taliban op zoek zijn naar mensen die voor de overheid hebben gewerkt en naar mensen die zich in het verleden niet geschikt hebben naar hun eisen. Daarenboven stelt verzoeker dat zijn broer een maand na de val van de regering gevlucht is. Verzoeker meent dat zijn broer een korte periode in het dorp is gebleven, maar de situatie daar steeds moeilijker werd. Hij betoogt dat er officieel werd gezegd dat er amnestie zou zijn voor wie met de overheid heeft gewerkt, maar er toch nog mensen verdwijnen.

Verder stelt verzoeker dat zijn familie het financieel zeer moeilijk heeft. Hij wijst erop dat zijn vader overleden is en zijn broer die kostwinner was, gevlucht is. Hij betoogt dat hij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Hij stelt hiervan bijkomende informatie bij te brengen indien mogelijk. Verzoeker meent dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een onmenselijk en vernederende behandeling. Hij stelt dat zijn

financieel/economische situatie en die van zijn familie tijdens het gehoor op het CGVS niet onderzocht werd en meent dat zijn profiel als terugkeerder evenmin onderzocht werd.

Vervolgens stelt verzoeker in de loop van de procedure bijkomende stukken en uitleg te brengen. Hij betoogt dat hij aldus recht heeft op een erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker nu en in de toekomst bijbrengt.

Verzoeker vervolgt met een bespreking van de subsidiaire bescherming en meent dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Hij verwijst hierbij naar zijn regio van herkomst en meent dat hij bij terugkeer het risico loopt op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld omwille van een intern gewapend conflict (taliban vs Daesh). Daarbij benadrukt hij bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Hij betoogt dat dit een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt, gezien deze precaire socio-economische situatie werd veroorzaakt door de regering, met name de taliban. Hij stelt hierbij bijkomende informatie bij te brengen indien mogelijk.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt er in de inventaris van bronnen gewezen op 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en een uittreksel aangaande deze zaak op de website van de Raad.

3.2.2. Op 17 maart 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de taliban, omdat zijn broer werkzaam was als chauffeur bij een commandant en hij niet inging op de eis van de taliban tot rekrutering. Tevens wordt gewezen op een vete met de familie wegens een grondconflict.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

In de bestreden beslissing wordt door verweerder vastgesteld dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk heeft gemaakt noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er terecht op gewezen dat:

i) aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van het profiel van zijn broer als chauffeur van commandant A. W. wordt getwijfeld, gezien verzoeker slechts in staat is zeer summiere informatie over zijn broer te vermelden. Immers kan er verwacht worden dat verzoeker uitgebreider kan vertellen over het beroep van zijn broer, gezien die dit voor een periode van vijftien jaar uitvoerde. Er kan bijgevolg niet met zekerheid gesteld worden dat de persoon over wie verzoeker spreekt, effectief zijn broer is. Zo komt verzoeker eigenlijk niet verder dan de vage verklaringen dat zijn broer chauffeur was voor ene A. W., op verschillende plekken werkte, twee soorten uniformen gehad zou hebben en na een lange tijd telkens naar huis kwam voor een dag of twee. Deze zaken zijn echter wel zeer algemeen en allesbehalve overtuigend. Ook geeft verzoeker aan dat zijn broer voor "de Amerikanen" zou gewerkt hebben, echter kan hij hier geen enkele informatie omtrent verschaffen. Verzoeker weet niet wat zijn broer zou gedaan hebben voor de Amerikanen, voor hoe lang dit was of op welke locatie. Verder weet verzoeker eigenlijk niets meer over de inhoud van de job van zijn broer, zo herinnert hij zich niet of zijn broer als chauffeur begon te werken toen hij nog klein was of voor zijn geboorte, heeft hij geen idee hoe zijn broer leerde autorijden, kan hij niet aangeven wat het loon was van zijn broer en zou zijn broer thuis nooit een verhaal of anekdote verteld hebben over zijn job. Dat verzoekers broer thuis nooit iets over zijn job zou verteld hebben, is wel opmerkelijk, zeker daar verzoekers broer deze job gedurende vijftien jaar uitvoerde. Ook het gegeven dat verzoeker geen enkele notie heeft van het loon van zijn broer, is opmerkelijk. Dit was namelijk het belangrijkste inkomen van verzoekers familie, waarvan zij moesten leven, dit eveneens na de dood van verzoekers vader. Verzoekers verklaringen omtrent het werk van zijn broer zijn dan ook dermate ontoereikend dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het feit dat het effectief zijn broer was die desbetreffende jobs uitoefende. Er kan immers verwacht worden van verzoeker, ook als laagopgeleide jongeman, dat hij kan antwoorden op eenvoudige, direct waarneembare en essentiële zaken omtrent de job van zijn broer, te meer verzoeker deel uitmaakte van hetzelfde gezin en de job van zijn broer mede de oorzaak vormt van zijn vlucht uit Afghanistan. Het CGVS acht het dan ook weinig geloofwaardig dat verzoekers broer deze job uitoefende.

ii) de neergelegde documenten ter staving van het beroep van verzoekers broer; namelijk een bankkaart, een badge en verschillende certificaten, geenszins aantonen dat de persoon hierop vermeld effectief

verzoekers broer is zelfs indien deze certificaten authentiek zouden zijn. Deze documenten kunnen even goed van een neef of een kennis zijn of zelfs van iemand anders wiens documenten verzoeker zou bemachtigd hebben. Uit objectieve informatie blijkt immers dat allerlei (identiteits-) documenten op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel binnen als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Bovendien staven deze documenten geenszins verzoekers eigen vermeende persoonlijke problemen met de taliban. Voorts wordt er geoordeeld over de neergelegde taskara waarvan verzoeker meent dat deze van zijn broer is, dit niet met zekerheid kan worden vastgesteld. Immers betreft de taskara maar een kopie, wat weinig betrouwbaar is gezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren is. Bijgevolg wordt er amper tot geen bewijswaarde gehecht aan de zogenaamde taskara van verzoekers broer.

iii) verzoekers persoonlijke rekrutering weinig geloofwaardig is. Vooreerst is het weinig geloofwaardig dat de taliban na vijftien jaar plots het beroep van verzoekers broer zouden ontdekken. Verzoeker stelt dat zijn broer ging vechten in Khogyani en in Alingar, waardoor de taliban dit ontdekten. Dit is echter weinig geloofwaardig, immers ging verzoekers broer reeds vijftien jaar op veel verschillende plaatsen vechten, en reed hij rond als chauffeur van een commandant, toen werd dit blijkbaar niet ontdekt door de taliban. Ook hoe zijn broer op die plaatsen herkend zou geweest zijn, zodat de lokale taliban op de hoogte waren van zijn regio, blijft onduidelijk. Verder is de enige persoonlijke bedreiging jegens verzoeker de dreigbrief van de taliban. Opnieuw dient aangestipt te worden dat uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Bijgevolg heeft deze dreigbrief amper bewijswaarde. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat verzoeker niet kan aangeven wat er precies in deze brief staat. Nochtans zou deze brief geleid hebben tot zijn vlucht uit het land immers verklaarde verzoeker de dag na ontvangst te zijn gevlucht. Dat hij bijgevolg niet in staat is toe te lichten wat er in de brief geschreven staat, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze bedreigingen ernstig. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij eenduidige en gedetailleerde informatie kan verschaffen omtrent essentiële elementen in diens asielrelaas. Dat verzoeker ook achteraf niet verder informeerde omtrent de inhoud van de brief, komt zijn geloofwaardigheid niet ten goede. Waar hij stelt dat de taliban wilden dat zijn broer stopte met zijn beroep en dat zij zich beiden bij hen zouden moeten aansluiten, blijft het echter onduidelijk vanwaar verzoeker deze informatie haalt, daar de dreigbrief de enige bedreiging is die hij van de taliban ontving.

iv) het merkwaardig is hoe de taliban verzoeker probeerden te rekruteren. Zo stelt verzoeker dat de taliban jongens gewoon uit hun huizen kwamen halen en meenamen. Het is dan bijgevolg merkwaardig dat ze verzoeker een brief stuurden en hem niet gewoon uit zijn huis kwamen halen. Immers gaven ze verzoeker bij het sturen van een brief de kans om te vertrekken. Indien verzoeker echter een dermate belangrijk doelwit zou zijn voor de taliban, dat ze hem tot op heden, nog steeds zouden zoeken en zouden willen doden, kan verwacht worden dat ze er alles aan zouden doen om zijn ontsnapping te vermijden. Dat dit blijkbaar niet het geval was gezien ze verzoeker eerst een waarschuwing gaven in de vorm van de brief, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen van de taliban. Voorts kon verzoeker zonder enige problemen wandelen naar het huis van zijn tante en de volgende dag zonder meer het dorp verlaten. Bovendien waren er na zijn vertrek geen bedreigingen meer. De taliban zouden nog langsgesproken zijn bij verzoekers maternale oom om opnieuw over zijn broer te praten, maar over verzoeker werd niets gezegd. Zelfs omtrent deze bedreigingen jegens zijn broer na zijn vertrek, heeft verzoeker geen concrete informatie. Zo stelt hij dat zijn broer misschien brieven kreeg of veel telefoontjes, maar eigenlijk niks echt zegt. Dat verzoeker hier niet van op de hoogte is, terwijl zijn broer gewoon verder zijn job blijft uitoefenen, is weinig geloofwaardig. Ook leeft de rest van verzoekers familie gewoon verder in het dorp zonder enige problemen. Gezien verzoekers broer zijn job blijft uitvoeren en verzoeker het land ontvluchtte wegens bedreigingen door de taliban, is het toch dermate opvallend dat zijn familie probleemloos in de regio kan verblijven. De nasleep van verzoekers vermeende problemen met de taliban is dan ook weinig geloofwaardig en maakt zijn persoonlijke vrees allesbehalve aannemelijk.

v) het onduidelijk is welke vrees verzoeker zou koesteren omtrent een vijandschap/landconflict dat zijn familie kent in hun dorp sinds de Sovjetoerlog. Zo stelt verzoeker dat deze familie nog steeds wraak wilt nemen en hem soms lastigviel op straat. Geconfronteerd met het feit dat deze familie de velden van verzoekers familie in handen heeft en zij machtiger zijn dan verzoekers familie, daar ze meer mannelijke familieleden hebben en verzoekers vader en oom reeds overleden zijn, blijft verzoeker louter herhalen dat ze gewoon naar een reden zoeken om wraak te nemen. Dit is echter allesbehalve een afdoende verklaring. Indien ze effectief wraak wensten te nemen, hadden ze hiervoor reeds jaren de tijd. Er kan dan ook verwacht worden dat ze hun wraakacties, zo ze daarop doelden, reeds uitgevoerd zouden hebben. Dat dit niet het geval is, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van verzoekers actuele vrees voor vervolging of ernstige schade inzake dit conflict. Ook werd er in het verleden een jirga georganiseerd, waar tot een oplossing gekomen werd. Het is dan ook volledig onduidelijk wat deze familie nu nog van

verzoeker zou willen. Het CGVS is bijgevolg van mening dat er geen vrees in verzoekers hoofde kan vastgesteld worden inzake dit oude landconflict.

vi) de documenten die verzoeker neerlegde ter staving van zijn verzoek bovenstaande vaststellingen niet kunnen veranderen. Zo bewijzen verzoekers taskara, deze van zijn vader en broer hoogstens hun identiteit, echter zoals reeds werd aangehaald, kan er aan dergelijke Afghaanse identiteitsdocumenten zeer weinig bewijswaarde worden gehecht. Bovendien tonen deze geenszins verzoekers vermeende problemen aan met de taliban. De dreigbrief, de bankkaart van zijn broer en de badge en certificaten van zijn job werden eerder reeds besproken. Deze kennen weinig bewijswaarde en overtuigen niet gezien verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent het vermeende profiel van zijn broer.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer als chauffeur voor een legercommandant en benadrukt dat de taliban op zoek zijn naar mensen die voor de overheid hebben gewerkt, naar mensen die zich in het verleden niet geschikt hebben naar hun eisen en dat zijn broer een maand na de val van de regering gevlucht is. Hij stelt dat zijn broer een korte periode in het dorp is gebleven, maar de situatie daar steeds moeilijker werd. Verzoeker meent dat er officieel gezegd wordt dat er amnestie wordt afgekondigd voor wie met de overheid heeft gewerkt, maar er toch nog mensen verdwijnen.

Verzoekers betoog kan allerminst overtuigen. Immers volhardt hij in het profiel van zijn broer doch beperkt hij zich tot blote beweringen zonder valabele elementen bij te brengen die de omstandige en concrete overwegingen en conclusie kunnen ombuigen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de werkzaamheden van zijn broer.

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker verder zijn vrees voor vervolging door de taliban omdat hij weigerde gerekruteerd te worden. Daar verzoeker louter volhardt in zijn verklaringen hieromtrent zonder dienstige elementen bij te brengen die verweerders terechte bevindingen kunnen weerleggen, kan hij geen afbreuk doen aan de hoger weergegeven motieven.

De Raad stipt daarenboven aan dat uit recente landeninformatie bijgebracht door verweerder in zijn aanvullende nota blijkt dat het risico op gedwongen rekrutering door de taliban en IS over het algemeen klein is (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). In deze landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoekers profiel valt niet onder voormelde elementen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering hetzij door de taliban, hetzij door IS bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die thans meerderjarig is en niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker er evenmin in slaagt een actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken door louter een familiale vete wegens een grondconflict te beklemtonen. Verzoeker weerlegt immers geenszins de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het volharden in zijn verklaringen op het CGVS, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.4.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering. Zo betoogt verzoeker dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een vervolging riskeert omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de taliban. Hij stelt een arrestatie, vervolging foltering, een onmenselijke en vernederende behandeling te vrezen.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert in het verzoekschrift weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België. Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker dat zijn moeder en twee zussen nog in zijn geboortedorp wonen (persoonlijk onderhoud, p. 5; Verklaring DVZ, p. 9). Voorts verklaarde verzoeker dat zijn drie paternale tantes nog dichtbij zijn geboortedorp wonen en ook zijn vier maternale tantes en drie ooms nog in Afghanistan wonen (persoonlijk onderhoud, p. 6). Daarbij verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan en dat het goed gaat met hen (persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 8).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashai of Pashtou en aanduidt soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ 8 september 2020, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 1).

Waar verzoeker opwerpt dat hij werd gehoord op 21 mei 2021, aldus vóór de machtsovername door de taliban van augustus 2021 en wijst op de tijdelijke opschorting door het CGVS van de beslissingen voor verzoekers uit Afghanistan waarbij hij meent dat hem geen kans gegeven werd om de impact van de machtsovername op zijn persoonlijk situatie weer te geven, wordt op het volgende gewezen.

Vooreerst stipt de Raad aan dat het gegeven dat de Afghaanse dossiers door het CGVS werden opgeschort en verzoeker niet werd uitgenodigd voor een actualisatie, verzoeker geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie zodat hij niet dienstig anders kan voorhouden.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat dat verweerder verzoekers vrees omwille van een verwestering uitgebreid heeft behandeld in zijn nota betreffende het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure en dat met de elementen inzake de vermeende verwestering aangevoerd in het verzoekschrift ook bij huidig arrest terdege rekening werd gehouden (zie supra).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.3.4.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient volledigheidshalve aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker dat zijn moeder en twee zussen nog in zijn geboortedorp wonen (persoonlijk onderhoud, p. 5; Verklaring DVZ, p. 9). Voorts verklaarde verzoeker dat zijn drie paternale tantes nog dichtbij zijn geboortedorp wonen en ook zijn vier maternale tantes en drie ooms nog in Afghanistan wonen (persoonlijk onderhoud, p. 6). Daarbij verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan en dat het goed gaat met hen (persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 8). Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn familie een huis, twee velden, een koe en twee kalveren bezit in Afghanistan (persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 13).

Waar in het verzoekschrift wordt betoogt dat verzoekers familie het financieel zeer moeilijk heeft, gezien verzoekers vader is overleden en zijn broer als enige kostwinner gevlucht is en er gesteld wordt dat verzoeker hierover bijkomende informatie zal bijbrengen indien mogelijk, stelt de Raad vast dat er geen bijkomende informatie werd bijgebracht en dat verzoekers betoog zich beperkt tot niet-gestaafde beweringen waardoor er geen afbreuk kan worden gedaan aan bovenstaande pertinente overwegingen.

Waar verzoeker opwerpt dat zijn financiële/economische situatie en die van zijn familie niet werd onderzocht tijdens zijn persoonlijk onderhoud, brengt hij geen valabele elementen bij die dergelijke bewering staven. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS meerdere, concrete en precieze vragen gesteld werd over zijn socio-economische situatie en dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd omtrent deze elementen doch heeft geoordeeld dat hieruit geen beschermingsnood blijkt (persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 6, p. 7, p. 13, p. 14, p. 15).

Bijgevolg is verzoekers betoog niet dienstig.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande vaststellingen die steun vinden in de door verweerder bij aanvullende nota geactualiseerde landeninformatie.

Daar waar verzoeker stelt bijkomende stukken bij te brengen die van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en het verzoek tot internationale bescherming, stelt de Raad vast dat dergelijke documenten niet werden bijgebracht. Verzoekers betoog kan bijgevolg geen ander licht werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

In zoverre verzoeker betoogt dat er een gebrek is aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie, stelt de Raad verder er zich van bewust te zijn dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

De Raad merkt nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Daarenboven stelt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 3.3.4.2. vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, moet herhaald worden dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.9. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU